Napsal uživatel Belmondo
Čtvrtek, 11 Červen 2015 22:49

Zatímco před týdnem jsme zveřejnili nejúspěšnější dílka letošního ročníku napsaná ostřílenými autory, tentokrát se budeme věnovat nastupující generaci. V Trapsavci jí patří kategorie poezie a prózy do 23 let a cena Malý Trapsavec, určená nejúspěšnějšímu příspěvku autora nebo autorky do 18 let. A tak se často objeví nová talentovaná autorka nebo autor, jako v případě básničky Večerní dálka anebo prosadí mladý autor či autorka, která už o sobě vědět dal či dala, jako v případě autora Džihádu. Ten si navíc odnesl letos i cenu Malý Trapsavec. K rásné čtení

Belmondo

Večerní dálka

Jen pár prázdnejch flašek od Svijan se na zemi válí
Venku příroda zas' stejnej příběh vykládá
My říkáme „Ahoj!" tý nekonečný dáli
Za kterou jako každej večer i dnes Slunce zapadá
Už vypili jsme si svůj úděl
Dál nevíme kam jít
Hukot vlaku, co nás dřív tak sváděl
Teď přestal dýchat i žít
Se slzama ve vočích a smutkem, kterej bolí
Pronášíme větu: „Tak my zas' jdem."
Doufáme, že cestu nám nikdo neosolí
A že někde v trávě nocleh dostanem'. ***1. místo poezie do 23 let 2015 – Alexandra Fraňková***

Džihád „Já bych jim ukázal," vykřikl najednou Fous, který až do teď tiše seděl naproti mně ve vlaku a četl si noviny.
„Copak se stalo?" téměř okamžitě jsem zareagoval.
„Arabáši pořád maj něco s tím jejich Islámským státem. Já bych jim ukázal, co si myslím o jejich státu. Oni nemají..." vysvětloval mi Fous. Nevím, co říkal dál, protože jsem usnul. Naštěstí mě probudil v cílové stanici Rataje nad Sázavou, abych mohl pozdravit kamarády.
Vzájemně jsme si podali ruce, přivítali se a vyrazili hledat hospodu. Protože jsme s sebou měli Fouse, okamžitě věděl kudy jít. Snažil se nám vysvětlit cestu, ale všichni jsme se hned ztratili, avšak měl pravdu a hospodu našel. Vevnitř bylo pár štamgastů, nějaká rodina s vřískajícím dítětem a dva myslivci, vedle kterých jsme si sedli.
„Je tu volno?" zeptal jsem se jich zdvořilostně.
„No, jasně, sedejte..." pohotově mi odpověděl ten zavalitější z nich a ukázal na židle okolo stolu. Hospoda to byla pěkná, útulná s krbem uprostřed a jakýmsi barem.
Ihned k nám přispěchal hospodský a ptal se: „Copak to bude pánové?" a podával nám jídelní lístek.
Po krátké debatě jsme si dali všichni pečenou kachnu se zelím a bramborovými knedlíky a k zapití pivo. Musím říct, že takhle dobře jsem si nepochutnal dlouho. Byl to perfektní start vandru a všem nám to zvedlo náladu. Při jídle mě zaujal rozhovor těch dvou myslivců vedle nás. Povídali si o tom, že v lese pobíhá nějaký šílenec se šátkem na hlavě a dlouhou bílou košilí, jakou nosí arabové. Nejzajímavější je, že hulákal něco nějakou nesrozumitelnou řečí, i když

těžko říci, jestli se tomu dá říkat „řeč." Měli hned několik teorií, ale nejzajímavější byla ta, že je to nějaký islámský aktivista nebo chovanec z nedalekého blázince. Nicméně ho místní obyvatelé vyhnali ze všech vesnic v okolí a nikdo ho nikam nechce pustit a nebaví se s ním. Zeptal bych se na víc, ale nechtěl jsem vypadat, že poslouchám cizí rozhovory. Na druhou stranu mluvili tak hlasitě, že bych možná slyšel i venku.
Zaplatili jsme a vyrazili hledat místo ke spaní. Pomalu se začalo stmívat, takže sebou trochu mrskli. Měli jsme před sebou zhruba 5, 6 kilometrů a už se začalo stmívat. Po hodince jsme byli v lese a hledali, kde by se dalo spát.
„Tady by to šlo! Tady!" ukazovala Kobliha prstem na krásný rovný plac.
Postavili jsme bydlíky a sedli si okolo ohně, kde jsme v ešusu vařili vodu na čaj. Byla už noc, když jsme najednou něco uslyšeli.
„Haló je tam někdo?" volal do černé tmy Machoň.
Nikdo se neozýval, ale stále bylo slyšet šustění listů a praskání větviček. Bylo to stále blíž a blíž. Zdálo se, jakoby nás obklopovala sama temnota. Nikdo strachy ani nedýchal a pak najednou... Něco se přiblížilo k ohni a my to uviděli. Následující události se seběhly velmi rychle, takže si nejsem jistý co přesně se stalo. Kobliha zaječela příšerně vysokým hlasem, Fous a Machoň instinktivně vytáhli nože. Možná se ptáte, co jsem tou dobou dělal já, no upřímně nejsem na to hrdý, ale leknutím jsem přepadl přes špalek, na kterém jsem seděl a praštil se do hlavy, což mělo za následek krátkou ztrátu vědomí. Z vyprávění Machoně jsem zjistil, že ta osoba, pravděpodobně arabského původu, zpanikařila při pohledu na vyceněné zuby a lesknoucí se čepele nožů od ohně. Okamžitě se dala na útěk s hlasitým křikem, z něhož rozpoznali pouze slovo Alláh. Po uklidnění Koblihy a navrácení mě do světa bdělých začala diskuse.
„Byl to nějakej pošuk z Blízkého východu. Při útěku provolával Alláha a celkově vypadal divně. Myslím, že se tu dneska ještě objeví." povídal Machoň s jeho tajemným hlasem.
„No, pánové a dámo," otočil jsem se na Koblihu, která jen souhlasně přikývla a pokračoval, „v hospodě tam, jak jsme měli tu kachničku, se místní domorodci bavili o něčem, čehož jsme byli svědky před chvílí. Teda alespoň vy. Říkali, že..."
Fous mi skočil do řeči: „Chceš mi tím říct, že tu běhá po lese magor a ty jsi nám o tom nic neřekl?"
Už se na mě chtěl vrhnout, ale naštěstí ho Kobliha zastavila: „Hoši, uklidněte se a pojďte tuto situaci vyřešit nějak racionálně."
Po rozebrání toho, jak na tom jsme a co můžeme udělat, jsme jednoznačně došli k závěru, že si musíme udělat přes noc hlídku. Nebezpečí bylo někde v černotě, která nás obklopovala, a my jsme si nemohli dovolit nic podcenit. První jsem byl na řadě já, po mně Fous, pak Machoň a nakonec Kobliha. Seděl jsem na špalku a ohříval si ruce nad ohněm. Přemýšlení o tom, co bych udělal, kdyby se ten nezvaný znovu vrátil, bylo bezúspěšné. Do konce mé hlídky se nic nestalo a nastal čas, abych šel vzbudit Fouse.
„Dělejte něco, nenechte ho přiblížit se k ohni. Musíme si zachovat chladnou hlavu, tak ať neuděláme nějakou hloupost!" vzbudil mě náhle křik Machoně, který se připravil do bojového postavení.
„Už je tu zase! No, makej ze spacáku, přidej se k nám! Dělej honem!" řval na mě Fous, když uviděl, že jsem se konečně probudil.
„Help me, please, help me!" snažil se neúspěšně onen nezvaný host zastavit nás, protože jsme ho začali obklopovat ze všech stran. Když viděl, že asi neuspěje s angličtinou, začal si brumlat a jediné, čemu jsme rozuměli, bylo zase to slovo Alláh. V mihotajícím světle bylo vidět, že ho opustila veškerá naděje. Zavřel oči a jen nehybně stál na místě. Fous se toho snažil využít.

Věděl, že nastala naše chvíle. Asi se nám něco snažil říct gesty a něco na nás ukazoval, ale nic jsme z toho nepoznali, takže to nakonec vzdal.
„Až řeknu teď, tak všichni najednou vyrazíme a svážeme ho. TEĎ!" rozkázal nám Fous a my vyrazili.
Osoba, na kterou jsme hromadně útočili, samozřejmě nic nečekala a tak jsme ho srazili na zem. Nějakou tu chvíli se ještě zmítal na zemi, ale velmi rychle jsme ho přivázali Fousovým lanem ke stromu. Při bližším pohledu bylo vidět, že je v lese už nějakou dobu, protože byl velmi špinavý, a že měl na sobě kdysi pravděpodobně arabskou košili až ke kotníkům, ze které nyní zbyly pouze poslední cáry na jeho opáleném těle. Ani se nesnažil křičet o pomoc, jenom si pořád něco brumlal pro sebe. Vzhledem k tomu, že se začalo rozednívat, jsme si sbalili věci. Ze strachu jsme ho tam nechali přivázaného ke stromu, s tím, že nikdo z nás nechce vypovídat u soudu, kdyby šlo o něco vážného, a taky jsme se báli, aby si nás nenašel někdo z jeho kamarádů. Téměř okamžitě jsme se jednohlasně dohodli, že ten náš vandr předčasně ukončíme a pojedeme prvním vlakem domů.
Kobliha slíbila, že napíše anonymní dopis policii o tom, kde ho najdou. Bohužel na to pak zapomněla, což jsme zjistili, když už bylo pozdě. Po mém příjezdu do mého domova jsem se šel vykoupat a poté jsem si pustil televizi, protože právě běžely polední zprávy. Ve zprávách jsem slyšel:
„Před několika hodinami jsme dostali zprávu, že se v povodí Sázavy pohřešuje velvyslanec z Blízkého východu, který měl autonehodu a pravděpodobně bloudí v okolních lesích. Policie prohledává celou oblast a..."
Jediné, co mě v tu chvíli napadlo, bylo: „A sakra!" **1. místo v kategorii próza do 23 let a Malý Trapsavec 2015 – Lukáš Luky Frána**